

DRYJA

Herb Szlachecki. W języku staropolskim termin „dryja” oznacza „trójkę”. Zapewne zawołanie herbowe Dryja wzięło swą nazwę od godła - trzech kamieni ułożonych w skos (poprzek) tarczy w polu czerwonym. Kamienie, zwane także rombami, mają barwę srebrną. Rysunek Dryji zamieszczony w *Toison d'Or* ma odmienną postać. W polu czerwonym w srebrnym skosie trzy kamienie czarne.

Odmianą bez skosu pieczętowała się rodzina z Tuliszkowa pod Koninem w Wielkopolsce. Poświadcza to pieczęć Janusza, kasztelana kaliskiego z 1413 r. Najstarsza pieczęć sygnowana Dryją pochodzi z 1352 r., a posłużył się nią Janusz ze Starczanowa pod Wrześnią, kasztelan starogrodzki.

Odmianą Dryji, charakterystyczną dla Tuliszkowskich znamy z nagrobka Anny z Niechanowskich Tomickiej, zmarłej 1519 r., zachowanego w katedrze gnieźnieńskiej. W rogach płyty nagrobnej wyobrażono Łodzie, Sulimę, Dryję (jak na fryzie w Łądzie), Okszę. Występuje ona również na późnośredniowiecznej chrzcielnicy w Wyszynie koło Turku oraz na wspornikach w kościele św. Andrzeja Apostoła w Gosławicach (obecnie Konin)..

Klejnot: Wyobraża rysunek w *Księdze brackiej św. Krzysztofa*. Identyfikuje się go z Januszem z Tuliszkowa, kasztelanem kaliskim i przedstawia na hełmie skrzydło z trzema kamieniami. W *Herbach rycerstwa polskiego* Bartosza Paprockiego klejnot przybrał postać pęku pawich piór wyrastających z korony nakrywającej hełm.

Zob.: A. Heymowski, *Les cimiers*, s. 138 nr 1.

Herb Dryja. Wspornik w kościele w Gosławicach (Konin) z XV w.